

Del pebrot

any I.—n.º V.

bimensual humorístic

1 de octubre de 1930

preu: 15 cts.

entreviu somniat

la nostra cofradia per mitjà del sorteig (tots som valents iguals) va oferir-me la vanaglòria d'ésser l'encarregat d'entrevistar-me amb el cap de les *huestes* albinyanenques de figueres.

era de nit, prop de les 12, hora de bruixes, que hom feia via cap a la caverna del tan renombrat *tolxo*.

davant de quatre voltes, una porta mig oberta em permet donar-me compte que el nostre home es troba al cau.

pum! pum! (això no són bofetades) són els cops que dono a la porta.

pa sen uns segons, surt a la llinda de la porta un minyó secardí que estudia per gerent de banc.

—què passa? ens diu, amb veu de tró.

—venia per a parlar amb el vostre cap.

—el meu cap està que bull avui i no podríeu fer res.

—no m'enteneu jove, vull dir, amb el vostre *jefe*.

—ah! bé, això ja és altra cosa, entreu i espereu.

passen uns segons més, i a la fi ve el permís per veure la temuda fera (entrada de franc).

hom passa a un despatx; per tota llum es divisa una espelma acoblada a una ampolla de sulfurant; hi ha una taula amb tres cames bones, fa de quarta cama una scopeta de pistons.

assentat a una caixa (no de cabals, eh?) i recolzant-se en la taula hom hi distingeix el *valent* albinyanenc.

té unes quantes banderetes a la mà que va escampant en un mapa de l'empordà que té obert sobre la tau'a; ¿senyalarà les futures victòries electorals? ningú pot constatar-nos, potser senyala indrets per atracar a l'humil vianant.

—quin vent us porta per ací? qui sou, on aneu, com us digueu?....

—sóc un pobre xicot, redactor del quinzenari gatzaril «el pebrot» (se sent un recarolat reneç, les cames em fan figa). em dic sir tom hatek, i venia per entrevistar-vos.

—aixís es que sou de «el pebrot» eh? bé, home bé, ans que tot i encara que no m'estigui bé el dir-ho, us vull assabentar que el vostre quinzenal m'agrada molt, a la nit moltes vegades em desperto per riure els vostres acudits, és llàstima que no el feu tirar en millor impremta (tot amatent m'allarga una tarja); bé anem al gra, què voleu de mí.

—venia perquè em féssiu un sis del vostre procés, degut a la querella presentada per aquell senyor togat.

—res, home, no té importància, ens costarà unes pessetes, que pensem cobrir per mitjà de subscripció popular, però almenys podem dir ben alt que li vàrem arribar a la cara.

—bé, com que es corria que el que havia rebut havíeu estat vós, per això nosaltres....

—us entenc perfectament, de tota aquesta campanya contra nostra en tenen la culpa els d'«empordà federal», però ja els hi acabarem les *agalles*. no heu vist ara amb aquestes dades que donaven setmanalment a la plana davantal, amb quatre de fresques que els hem contat han hagut de plegar....

—perdoneu, però a mi solament m'interessa allò de les garrotades de la carretera de...

—doncs, escolteu. després de rumiar com uns veritables animals, vàrem posar a la pràctica el pla que ja deveu conèixer, puix ha sortit inserit a la premsa local, inclús la barcelonina s'ha interessat per nosaltres. si fracassàrem, va ésser degut a voler enllestir massa aviat, si no haguéssim trobat resistència amb aquella insignificant formiga togada i un gueto que l'acompanyava, amb poc rato hauríem estat llestos, però el gueto va agafar-se amb el meu company de fatigues i la formiga togada va arrapar-se'm com una llagasta i, per més desgràcia, en el precís moment que el meu company anava a donar el cop de gràcia, la formigueta em fa girar i el cop el rebo jo, ja podeu pensar que de gràcia no me'n va fer gaire. allavors vàrem procurar presentar-nos com a víctimes i així no hem quedat tan malament, però ja farem la pau.

—així és que....

—marxeu tot seguit, no heu sentit que ha tocat la una, em cal repós, puix s'apropen dies de prova i no cal deixar-los passar, puix sinó l'amo es podria cansar de pagar i cal viure per a menjar. torneu un altre dia, ja parlarem més llargament.

—que tingueu força sort i a reveure.

aquest va ésser el meu comiat.

sir tom hatek.

semblances

i

endevinalles

I.—¿Quina és la casa de Figueres on es pot anar amb auto, fer pràctiques de fuster, beure si es té sed, i punxar-se si no es va *al tanto*?

II.—¿I la casa que per més gran que la facin mai ho serà prou?

III.—¿I la casa que mai podran anar drets?

IV.—¿I la casa més perfecta?

(Les solucions es poden veure a la plana 7.^a).

samfaina

Mèdiques

Hem vist per la nostra Ciutat el pebrotesc N.n, li posem el mal nom perquè li escau molt i es més curt que el bo.

Amb la seva naturalitat i amb el seu irresistible bigoti, torna esgarriar-nos la majoria de les ramblejadors.

Aquesta vull, aquesta no vull,..... es el seu lema.

Ja en té de sort, arriba ací i ja talla.

Nosaltres no ens en movem i no hi ha res a fer; li haurem de demanar ens recepti quelcom de la seva especialitat.

Mala sort

En S.ll.r.s, el pobre S.ll.r.s, tornà de Madrid amb una carbassa i arriba ací i li fan ofrena d'un rabequet.

A voltes s'ha d'ésser vegetarià per força.

Una bona obra

Per mitjà de plebiscit popular, ens veurem precisats a demanar als magatzems alemanys de la nostra capital, posin una sucursal a aquesta Ciutat i d'encarregada hi facin venir a la moreneta L.l.t. M.r.m.nt.

Amic P.c.l. no et sembla que tenim una bona pensada?.....

La dona és com el violí, afina o no, segons qui la toca.

Qui serà l'afortunat?

Vuitava de festa onomàstica. Gran «soirée» en un establiment de nostra plaça. Tres o quatre damisel·les, dos joves amb posat de seny i ja madurets. Hi hagué música i no veiérem si es ballà. Es celebraren molt els contes d'en Bru que en sap un niu, crec que els aprengué al Marroc. Es comentà la re-

serva d'En Pau, semblava capficat. Sembla que els dos coincideixen en pensar que la Rosita els convé, ja que és una xicota que s'ho val, bon tipo, trempada i, sobre tot, *bon cor*.

L'èxit dels vidus

Està demostrat que davant d'un vidu, particularment si és jove i *guapo*, no hi ha res a fer.

L'altra nit ho comprovà a Lladó aquell gran Rodolfo, carnisser de nostra ciutat. De res li valgué anar-hi a primera hora, ni aquelles mirades feridores dirigides insistentment a la bonica Mercè, ni l'ésser un gran (?) «homme a femmes», ni tampoc aquell posat donjoanesc, tan castigador, al llençar als núvols el fum d'un egipci (?)

No tingué més remei, el bon Benet, que batre's en retirada en arribar apoteòsicament el simpàtic viduet i deixar que aquest fruís de debó, i donés el cop ballant la primera toia tant gentilment aparellat. Cal reconèixer que feien bona parella.

Si no t'espaviles *Benito* perdràs l'anomenada i, que és pitjor, el cor d'aquesta beutat.

Per a les beates el resar és com fer el solitari.

Ah! llaminera

La Quitèria M.rt. se'ns ha tornat llaminera.

Els confits li agraden amb deliri, però sobretots aquells que li dona cert confiter ex-figuerenc, que ara s'està a Barcelona.

¿Eh Quitèria que eren bons els que et donava aquell dilluns al mig dia, en un banc de pedra del Parc Bosc? I a la tarda tornem-hi, eh? Ah! llaminerotat.....

Billie Dove...

...i Lloyd Hugues ens oferiren a la Sala Edison un bell exemple d'amor veritat, d'amor fidel fins al sacrifici.

No cal però, posar-se romàntics. Aquest amor avui dia no existeix; sols és possible veure'l en

També cal parlar en serio:

Com a ciutadans protestem del segrestament del senyor Francesc Macià

pel·lícules o bé atribuir-lo als nostres avant-passats. ¿No és així Elvireta, no és cert que s'ha d'acceptar el *novío* que imposa el papà?

Adéu tradició

Quan es volia donar exemple d'un amor fidel fins a l'exageració, era tradicional anomenar les històriques parelles Abelard i Eloisa, Romeo i Julieta, o bé els amants de Terol.

A aquests respectables senyors, els ha sortit una terrible competència que els ha desfet tota la fama que venien disfrutant de tan llarg temps.

Ara, com a exemple d'un amor inextingible, fogs, etc., etc., caldrà anomenar en Fèlix i l'Isabel.

Si senyors, si, no riguïn, o sinó que ens ho digui ella que li espanta les mosques mentre ell sopa i encara després li fa el llit.

Fèlix, si t'hem de donar un consell, feste'l tu mateix el llit, recorda't d'aquella dita: Si vols ésser ben servit.....

Ditxoses elles

Si és veritat que els gats negres porten sort, les modistetes de ca la Capalleres, deuen tenir acaparada tota la felicitat d'aquest mon, puix que al rebedor d'allí on treballen, n'hi tenen ben bé aquelles quatre dotzenetes, tots iguals, pobres, tots negres, tots bufonets, ai senyor! una vertadera gatinada.

I a fe que no els desitgem pas res més que molta felicitat. Són tan boniques, tan simpàtiques, tan encisadores, totes elles, que, quan les veiem, la boca se'ns fa aigua, el cor s'ens hi va i nosaltres també hi aniríem, tot darrera, però ens és impossible: la nostra dona i les nostres (?) criatures ens ho priven, que sinó.....

Què tindrà?

D'un temps ençà que l'escultural M.nts.rr.t F.rc.d. està trista, no té gana, fa mala cara, i pel carrer va depressa i mirant a tothom amb desconfiança.

Què tindrà la nostra Montserrateta?

Intrigats, ho hem preguntat a una vella que tira les cartes, a En Fr.g.l. farmacèutic, que segons diuen tot ho sap, hem destacat espies a tots els tallers de modistetes, però res ¡Misteril

Si d'aquí a tres dies no n'hem tret l'aigua clara, ho preguntarem a un «sargento» més alt i més madrileny que la «Puerta del Sol».

Un concurs

Hem rebut noves de Honolulú (país dels negres) les que ens diuen que el proper mes de Desembre, hi tindrà lloc un campionat mundial de «paveria».

Segons sembla, i així ens ho han assegurat persones de crèdit, els figuerencs hi tindrem dos representants: En M.l. T.m.s, el «bóldo rojo» i el salta taulells M.l. Tots dos creuen obtenir el primer premi. Nosaltres també ho creiem així.

L'home té necessitat

d'anar begut i menjat

PASCAL (el francès)

Dàtils

Ni quitamos ni ponemos rey.....

però trobem que fa molta gràcia

Ens conten de Llansà, que en el Centre Republicà d'aquella vila, dies enrera hi donà una conferència el conegut pedàgog i home públic (prenguís bé aquesta paraula) Sr. Santaló de Girona.

Sembla, que de moment, el local no era gaire concorregut i un factòtum de la casa volent trobar la solució obrí la boca i explicà:

Senyors, si no hi ha molta gent és perquè es pensaven que En Santaló, conferenciant, era el secretari de Figueres. Cap comentari.

¡Castanyes a la Rambla!

Si, castanyes a la Rambla, però no us alarmeu, benvolguts llegidors. No han pas vingut les mesnades albinyanenques; és el popular «Brancas» que ha insta^l-lat el seu tradicional «puesto».

Això a la Rambla.....

—Vol ferme el favor del Centre Federal?

—Quin?

—Caram, que ni ha més d'un?

—Home, jo crec que si.

—Em refereixo a aquell que per no voler ésser parent de més aprop o de més lluny amb la dictadura, el clausuraren.

—Així vol dir.....

—Si vull dir que el que no varen fer tancar aquella gent, el menys que podríem fer es tancar-lo ara nosaltres, perquè ells no voldran que sigui dit

que per alguna cosa a ells els deixaran tenir obert, mentre que als altres els tancaren amb pany i clau.

—Així vol dir.....

—Vull dir que republicans que hagin pogut actuar durant un règim de dictadura com el passat, *por el gato*.

—Doncs, per a trobar els republicans que vostè busca tindrà que pujar aquí dalt.

Si és veritat, com asseguren, que la propietat és un robatori, el jorn que tot sigui de tots, tothom serà lladre.

Coloms

Uns que hi estan molt bé, altres que no, a nosaltres ens sembla que un colomar ben arreglat no hi seria de més, però aquest colomar trobaríem que estaria molt bé regentat pels reconeguts *palmistes* V.l. i P.rt.l.

Demanem, però, a l'Ajuntament que els faci ofrena del clàssic barret per a fer-los volar.

Diatribes, Diatribes? Diatribes!

Si senyors, si, [«el pebrot»], vull dir: [diatribes] Ens ha fet molta gràcia això de les diatribes. Ja ho veieu, senyor Tr.m.l.s són perillosos els joves. En P.rt.l.l en va fer un gra massa, després de tot, de dir-vos que sou de la Lliga i del sometent.

Quines ganes de comprometre!

Amb tota la bona intenció

Aquell periòdic de la costa ple de poesia, ciència i literatura diu tot seriós baix el títol EL PANTAN DE CRESPIÀ:

«Es motiu de fonda preocupació en els mitjans capitalistes i burgesos, el desenvolupament de la revolució a Xina. S'extranyen que el comunisme prengui l'increment extraordinari que ens assabenten els diaris.....»

Després d'aquesta *tan ideal* composició hem quedat sense alè.

Els capellans són els administradors de l'ànima i el purgatori és la casa d'empenyoraments.

estornuts

Finances

Copiem de qualsevol rotatiu del dilluns passat: «Los accionistas de «el pebrot» se repartieron los sendos dividendos que les ha reportado este negocio editorial.

Los susodichos dividendos que en este caso son de 35 cts. por barba. Tira pescadito! que negociol!»

I després hi haurà qui no voldrà donar-nos importància.

Les dones de món i els metges operadors són els únics als quals es paga per endavant.

Preu fixé que corre

Un jove anà a triar-se unes sabates, no en trobava del seu gust ni sabia com anar-se'n, quan veié un rètol que deia *Precio Fijo*, i se li acudí una idea. Miri, les úniques que m'agraden, una mica, són aquestes, però a 8 duros són cares, si fossin 35 pessetes.

Home, perquè és vostè les hi donaré pel que diu.

Vosaltres hauríeu quedat contents, eh? El nostre heroi no, puix encara està pensant que si hagués dit 30, també les hi haurien donades.

Els metges aprenen de cobrar. Del que no porten tanta pressa d'aprendre és de curar el malalt.

xuts, patacades, corredisses.....

Partit homenatge als campions

Com aquell que res no fa la U. S. bat a una selecció catalana amateur per 5 a 0

La Federació Catalana Amateur després de 30 anys, 57 dies, 42 minuts i dècimes de segon, es recordà que es devia homenatjar a la nostra Unió per haver assolit el títol de campions «amateurs» de Catalunya en la temporada 1929-30, i per això fer, envià una copa i medalles corresponents, per donar lluïssor a l'acte, s'organitzà el partit que en breus mots detallarem.

El partit va tenir dues fases completament diferents.

Primera part. Nerviositat del públic, deguda a l'exhibició del nou mig centre unionista, descobriment fet pel nou i flamant entrenador, a sou, de l'equip local, Humbert—sembla que el va trobar a les immediacions del riu Muga, un dia que anava a caçar cargols.—Si totes les troballes són per l'istil, podem avançar un èxit definitiu a l'Humbert, sap veure on hi ha fusta de jugador, encara que no distingeix si la fusta és corcada.

Aquesta part fou molt moguda, l'*arrollador* Faló va marcar l'únic gol.

A la segona part tot canvià, degut al canvi del mig centre, que suplí En Madern, consti que aquest minyó va bé. La Unió dominà completament, la selecció es desfèu com un *bolado*, amb un seguit de filigranes la Unió encolomà 4 *tantos* a la porta de la selecció.

Els jugadors que formaven la selecció, a la primera part ho feren basfant bé, al revés dels nostres que no sabien on anaven, consti que ells no en tenien la culpa, puix si hagués jugat de mig centre En Madern ho haurien fet millor, va quedar demostrat amb l'exhibició que ens donaren a la segona part.

FASOLET.

La Unió Sportiva hauria de celebrar reunió general, puix fa més d'un any que no ho ha fet.

¿Què espera per a fer-ho?

¿Que tenen por els directius de perdre el càrrec?

Si és per això, nosaltres els hi oferim un lloc d'honor a una futura agrupació de jugadors de bitlles, n'hi hauran que hi faran molt més bon paper que en la Unió, i consti que no ens referim al President.

Gossos encara

Si n'hem de parlar, parlem-ne.

Els noms de gos no són gaire apropiats de vegades per a les persones. A despit d'això, però, el nom de gos puja, el paper de gos es «cotitza».

Si no voleu creure-ho, aneu un dia a prendre café a la Unió Sportiva i hi trobareu un «Chelin» un «Duc» i un «Perleta»: tot un floreig de noms del calendari caní.

Us divertireu!

S'ha d'escarmentar, què diable!

Nosaltres bé ho entenem així. I amb nosaltres també ho fa un digne membre de junta de la Unió Sportiva que l'altre dia va escarmentar un marrec pel procediment de la «patacada». Tres o quatre

MADAME

CENSURA

L' HA

DINYAT

Els qui la ploren:

«La Galeria», «Libertad», «Nuevo Figueras», «La Veu de l'Empordà» i «Empordà Federal», puix moltes vegades els hi feia un gros favor per a omplir el periòdic.

També mullen mocadors en record seu, els pupins figuerencs:

Palmer, Dalfó, Ferràn, Miàs, Soler, etc. etc. No volem perdre el temps inserint noms, puix tots ja els coneixeu prou bé.

Els únics que hem restat impassibles som nosaltres, puix com que obrem sempre amb tanta bona fe, no ens feia res de deixar llegir, anticipadament, al senyor Homar, ço que escrivíem per a divertir als figuerencs.

Diuen que el dol es dóna per despedit. (Nosaltres no ho creiem).....

clatellades a un marrec, no li són res—és clar!—si el marrec ha de corregir-se.

Ben fet amic, ben fet. Aquest és un tractat pedagògic moderníssim i a vos encara que us ensenyessin l'antic hem de felicitarvos per la facilitat amb que us adopteu.

Llàstima que se'n assabentin els companys de Junta, que encara ho entenen tot a l'antiga i no us en sentissin grat. Deixeu-los dir.

La millor publicitat consisteix en oferir bones qualitats a bons preus.

Casa Comas.

Del partit Mollet-Figueres HEM CLISSAT:

Que el cabell riçat d'En Bru, porter, desperta molta admiració: 27 jovincels de menys de 10 primaveres.

Que En S.nt..g. C.rr.r.s, com que també gasta ondulació Marcel, se'n va a la porta contrària d'En Bru, per a no fer-se mútuament la competència.

Que En Faló encara treu la llengüa.

Que a la llotja dels «entesos» hi ha En Basil que no hi entén res; en canvi hi ha En Marcos que tampoc hi entén gran cosa.

Que En Pinadell ha fet dos gols; conseqüència d'aquest fet importantíssim En Pei ha perdut un «puro» i en Jaume Miravittles l'ha guanyat.

Que En Sala és el millor davanter de la Unió, encara que no agradi als esportius d'«Empordà Federal».

Que la mímica i la força pulmonar d'En Rovira, tocant el xiulet, són dignes d'admirar.

Que el Mollet no val res, per això no ens va agradar gens, ben al revés de la filla del president figuerenc, que com més va, més ens agrada, perquè val molt.

Que el quiosc no resulta; quant més beus més sed tens; la culpa la tenen els ulls de la nina que ens serveix.

Que la segona part es jugà darrera de la primera; per compensar aquesta anomalia, la primera es jugà abans que la segona.

Que..... fins al número proper si encara tenim vida.

KRROTA.

Ja et dic jo!

Aquests d'«Empordà Federal» vinga voler fer entrar En F.l.p a l'equip.

Tothom està en què En F.l.p ho fa malament i que en S.l. ho fa molt millor, però els d'«Empordà

Federal» d'ali amb En F.l.p. Sinó que en futbol «amateur» tothom és «amateur» ens pensariem que els d'«Empordà Federal» cobren.

«Este año también lo seremos»

Això és el que diu l'afició figuerenca quan veu aquest equip tan fantàstic—que diria en Rauric—de la nostra Unió. I és cert.

Males llengües, però, ja saben d'on ens ve la «xaripa»: Dels discursos d'en P..r.

Pobres, però vius

Els del «Patria» de Saragossa es perden de llestos. Compren En B.sc per 2.000 pessetes i un partit. La Unió contenta de la ganga accepta i acorden que cobraran el dia del partit.

Ve el partit i el «Patria» s'excusa que no té calés, que fa mals negocis i que no poden pagar. La Unió els compadeix, recorda temps passats i els diu paternalment: «Voleu callar, homes. Deixeu-vos-ho córrer. Ja granegem ara».

Vingan peles!

Primer l'.r.t.r, després En B.sc, ara En M.s. Ja en faran de peles a la Unió. El tresorer i el comptador diu que no saben com fer-s'ho. Però l'.rm.nd.r.s, l'.sp.g.l. i d'altres creditors vells paren unes orells.....

Es corre.....

.....que En Sunyol vindrà a fer cultura.

.....que En Romans vol que l'«Sport Club» guanyi aviat a la Unió.

.....que En Sala es casarà aviat.

.....que l'Ariza no respecta gaire al Comptador.

.....que En Fermin s'ha enfadat amb la Unió.

.....que el C. d'E. i S. cedeix el camp a la Unió i es pega el ram.

.....que les casetes del camp, encara no les fa ningú.

.....que el dia de la reunió general, la Unió se'n sentirà quatre per culpa dels «Premilitar».

.....que la Junta de la Unió feia molta patxoca darrera les quatre barres.

.....que no hi ha hagut prous medalles per a tothom.

No portis botes vermelles
ni et mosseguis les orelles

ROMANONES

contes breus

«L'home que no es florirà mai»

Hi ha persones que pel seu treball literari i ajudats pel seu tipus tenen una anomenada especial. És tanta, que fins algun pot estar tranquil que no hi ha pas perill que es floreixi.

El curs del temps ha posat de gran moda al culte i sempre remenat P..g P.j.d.s.

Podem dir al poble figuerenc: eil que en fareu un gra massa.

I si no escolteu converses:

(Som allavors de les gestes d'En Macià i les seves tropes).

—Mai diries qui és el dipositari d'articles sanitaris per als possibles ferits d'En Macià?

—Home, En P..g P.j.d.s?

—Ecoliquà. Així també ho he sentit a dir.

(Ara som als primers temps del «Foment de la Sardana»).

—Tot això del Foment i de «La Dansa Més Bella...» ja em penso de qui és obra.

—Home, és clar. Tot això ho ha fet fer En P..g P.j.d.s per poder dir i fer.

—Ja! Ja em sembla haver-ho sentit a dir...!

(Ara som quan van passar uns incidents entre els dansadors, la Junta i els músics del Casino Menestral).

—Quin escàndol, al Casinol! És estrany que aquell jovent s'hagi revolucionat...

—Home, jo he sentit a dir que En P..g P.j.d.s els va instigar.

—Vols dir? Té, ara recordo d'haver-lo vist per allí moments abans...

I aquests fets, que la gent té la gentilesa d'atorgar, gratuïtament, a l'home de moda, podrien ésser continuats indefinitivament.

Reneix l'Orfeo. Qui deu haver estat el pulsor de la seva nova activitat? I la gent que els és més fàcil no rumiar diuen: «Diuen En P..g P.j.d.s».

Sortim els de «el pebrot», i, vaja—diuen aquests mateixos—En P..g P.j.d.s en deu voler dir alguna de fresca que no podria dir per l'«Empordà Federal»...

I, recentment, amb les disposicions contra els coloms de la Rambla, això va ésser obra, segons aquesta gent, de P..g P.j.d.s, el qual fins amb un bastó, s'hi volia fer...

Nosaltres, que volem que hom faci fer gimnàsia al cervell, no podem tolerar els cervells atrofiats quan aquests no volen estar-se de dedicar aquestes gratuïtats.

I aquest bon ciutadà està tot amoïnats en veure que, segons aquests del gra de massa, Figueres deu començar i acabar al carrer de Girona.

Però no hi ha mal que per bé no vingui (o del revés), la qüestió és que totes aquestes figuerades l'han d'haver inspirat, i de segur que n'escriurà un important conte intítulat «L'HOME QUE NO ES FLORIRÀ MAI».

FIVALLER.

solucions a les endevinalles i semblances

I.—A l'Agència Tauler, perquè hi ha Autos Ribot, Font i Artigas.

II.—La confiteria Casamitjana.

III.—A can Tort.

IV.—A casa En Deulofeu, puix si Deu lo feu....

(La publicitat de franc, no us podreu queixar).

Correspondència

Niní.—Vostè és massa exigent.

3 jotes.—Com pot veure, vostè és dels nostres.

Carrerito.—Nosaltres el carro el volem gros.

Joan.—Del cap de greix ja en vàrem parlar en el número passat i ja n'hi ha prou.

J. D. T.—A nosaltres no!

M. D.—D'aqueix senyor ja ens en preocuparem, puix també, com vostè, en tenim els nassos allò que se'n diu....

A. G.—Vagi fent que vostè va bé.

En el proper número publicarem:

Entreviu amb la caixa municipal

No deixeu de comprar-lo que serà molt interessant.

Impremta Vda. J. VILA.—Lasauca, 18.—Figueres

PELLS PELLs PELLs
 CASA COMAS
GUANTS GUANTS GUANTS

El xampany "Rigol"
 s'acredita sol,
 proveu-lo si voleu
 i us en convencereu

Caves a Sant Sadurní d'Anoia

Proveu i comprovareu l'eficacia del capilar

J. MOURADE

unic inventor que *era calvo*

Representant per Figueres i comarca:

ANGEL PALAU Prat de la Riba, 22
 (Perruqueria)